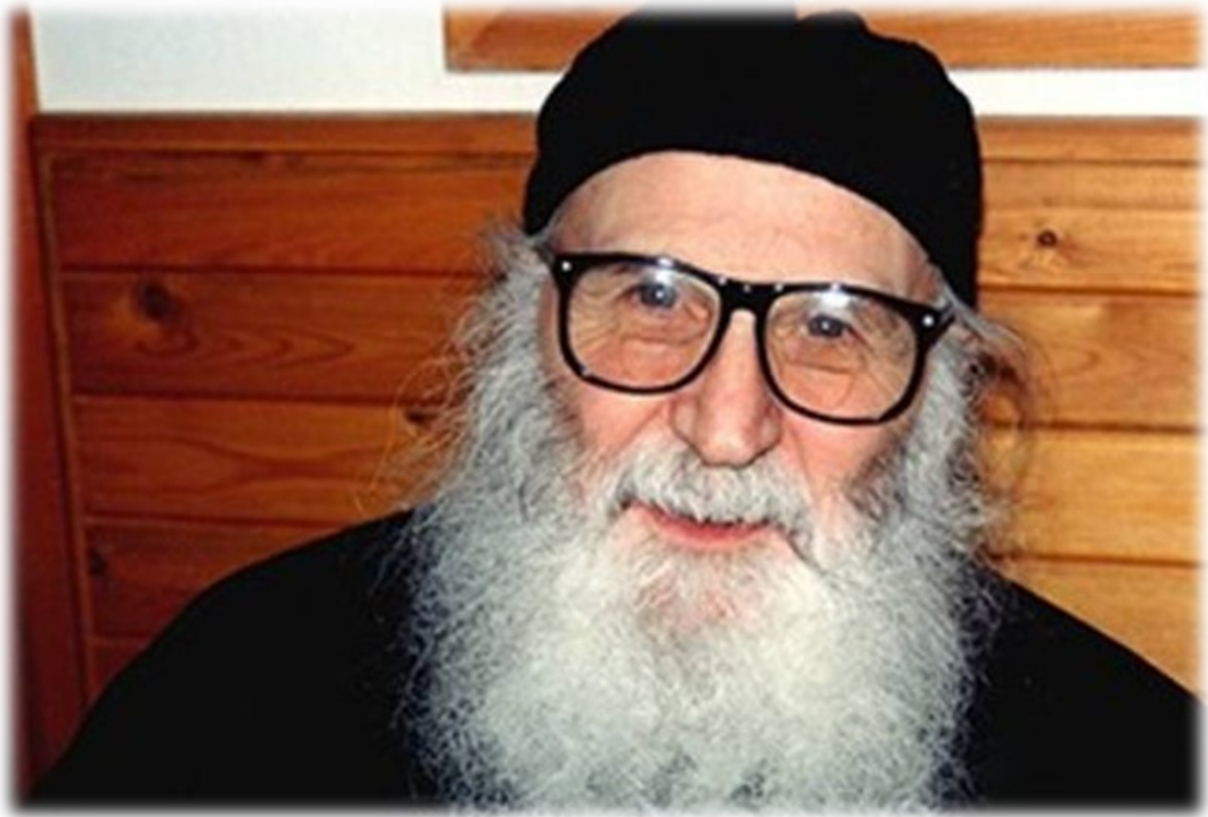

Ησυχία και σιωπή.

π. Ευσέβιος Βίττης (†).

Ο σημερινός άνθρωπος φοβάται τη μοναξιά, δεν μπορεί να μείνει μόνος. Φοβάται και στις πολυάνθρωπες πόλεις, και στα χωριά και στην εξοχή... Ένα περίεργο γεγονός: αφού πας, αδελφέ μου, στο δάσος, γιατί δεν παρατάς το κινητό, το ραδιόφωνο ή την τηλεόραση; Πήγαινε να αφουγκραστείς τη μοναξιά! Ν' ακούσεις το θρόισμα των φύλλων, το τραγούδι των πουλιών, το ρυάκι το κελαρυστό, ν' ακούσεις πώς περνά ο αέρας απ' τα δένδρα και τα καθαρίζει και τα ανανεώνει και τα κάνει να τραγουδούν στο πέρασμά του, όταν δεν είναι άγριος και τυφωνικός, αλλά είναι αύρα απαλή που εικονίζει τον Θεό.

Φοβάται ο άνθρωπος να μείνει μόνος, διότι δεν υπάρχει ο Χριστός. Ο πιο μεγάλος ερημίτης δεν είναι μόνος. Ρωτούν πολλοί, πώς περνάς χωρίς τηλεόραση; Κι εσείς πώς περνάτε χωρίς μοναξιά; Χωρίς ησυχία;

Να δούμε λίγο τη μόνωση, την ησυχία, την ηρεμία, τη σιωπή που είναι ένα μεγάλο μάθημα για να το μάθουμε...

Στον κόσμο δεν μπορούμε να ησυχάσουμε, χωρίς να αρχίσει ένας ποταμός λόγων. Ακόμη και σε χώρους σιωπής, όπως είναι οι Εκκλησίες, δεν ησυχάζουμε... ακούει κανείς ένα μουρμουρητό σαν να πρόκειται περί πληθούσης αγοράς, που έλεγαν οι παλιοί (πριν ν' αρχίσει η λειτουργία, δεν λέω όταν αρχίσει!).

Η σιωπή είναι το αντίθετο του λόγου. Ο άνθρωπος είναι λογικό ον. Ο εσωτερικός λόγος γίνεται και έναρθρος λόγος, ομιλία. Κάποτε όμως η ομιλία καταντά λόγος ασταμάτητος, φλυαρία που κουράζει. Είναι λόγος κενός, όχι εποικοδομητικός, χωρίς περιεχόμενο, όχι λόγος πλούσιος, ποτισμένος από θείο Πνεύμα.

Ο λόγος είναι χάρισμα. Ενίοτε όμως γίνεται βάσανο, ώστε να λένε, μα δε σταματά αυτός ο άνθρωπος;

Να βρούμε τρόπους να μάθουμε στη σιωπή, τέτοια που θέλει ο Κύριος.

Δεν εννοούμε όμως τις περιπτώσεις που σωπαίνουν μερικοί όταν είναι παρεξηγημένοι, όταν μαλώνουν, όταν θυμώνουν, όταν ζηλεύουν και είναι πικραμένοι, όταν πονούν πολύ, όταν φοβούνται, όταν αντιπαθούν, όταν ετοιμάζουν δόλιους σκοπούς κρυφά και δεν μιλούν. Αυτές οι περιπτώσεις σιωπής δεν αποτελούν αρετή.

Αρετή αποτελεί η σιωπή εν λόγω, όπως λένε οι πατέρες. Η σιωπή είναι πνευματική, αυτή που αρχίζει από έσω προς τα έξω. Αν δεν είναι σιωπηλό το έσω, ο εσωτερικός άνθρωπος, ο εσωτερικός κόσμος, αν υπάρχει η ζάλη των παθών, η φιλαυτία, η φιλαργυρία, ο φθόνος, η πλεονεξία, δεν μπορείς να ησυχάσεις. Θα σε τρώει το εσωτερικό σου.

Όταν υπάρχει εκδικητικότητα, όταν νομίζεις ότι σε παρεξήγησαν, ότι σε συκοφάντησαν οι άλλοι, τότε θα μιλάς συνέχεια, ανακατεύεσαι, πας να φωνάξεις.

Η πνευματική σιωπή είναι αρετή που μας βοηθά σε μία ισόρροπη χρήση του λόγου του ενάρθρου και του μη λόγου της ησυχίας.

Η σιωπή είναι ευκαιρία να μιλήσει κανείς με τον εαυτό του. Δεν μας δίνεται η ευκαιρία αυτή, αδελφοί μου, και δεν βρίσκουμε ευκαιρία να δούμε ποιοι είμαστε.

Αυτός είμαι, αυτή είμαι, παρουσιάζω αυτά και αυτά, να το δω όμως με ησυχία, όχι βιαστικά. Δεν έχουμε καιρό να ασχοληθούμε με τον εαυτό μας, γι' αυτό και η εξομολόγηση, που πάμε να καταθέσουμε τον εαυτό μας στον Κύριο με μάρτυρα τον πνευματικό, είναι πολύ πτωχή, δεν δίνει καρπούς, διότι δεν έχουμε μάθει την εσωτερική σιωπή.

Η σιωπή προϋποθέτει άσκηση. Η άσκηση προϋποθέτει μόνωση. Πού θα βρούμε όμως μόνωση; Όταν στις πόλεις που ζούμε δεν παύει ο θόρυβος; Κι όμως, εάν δεν μπορούμε να έχουμε σιωπή διάρκειας, όπως ένας ερημίτης, μπορούμε να έχουμε ζώνες σιωπής. Να βάλουμε στο πρόγραμμά μας ένα τέταρτο, είκοσι λεπτά, και να πούμε τώρα δεν μιλάμε. Όταν λείπουν τα παιδιά, να ησυχάσουμε, να κλείσουμε τηλεοράσεις που είναι εισβολείς στα σπίτια μας, που δείχνουν έλλειψη σεβασμού στον άνθρωπο.

Να βρούμε λοιπόν ζώνες σιωπής, όσο μπορούμε, στον στοιχειώδη βαθμό.

π. Ευσέβιος Βίττης (†)

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>